

בעזהש"ת

לחזות בנועם

עניינים המתבארים במאמר

בארץ ישראל זוכים לניסים ולאמונה

למה הלך לוט שהיה רשע עם אברהם

ביאור דברי המדרש שאברהם אמר ללוט שכל מקום
שילך יהיה ל'ימין'

ענין ציווי 'לך-לך' הוא ציווי לכל איש ישראל

אי אפשר לזכות לצאת מהחושך והמבלבלים
אלא ע"י חיפוש אחר האמת

גליון יא • פרשת לך לך • תשפ"ד

יו"ל על-ידי חברות נועם ה' החסידי ברסלב ירושלים עיה"ק

ניצוצות אור מתוך המאמר

וזהו לך לך - הינו שתלך לך לעצמך, דהינו לעצם האמת
שקף המושגש בך, שרק זה נקרא 'אני', הינו שבכל הליכך
בגשמיזת ורוחניזת תלך רק לך לעצמך, לעצם נקדת האמת
המושגש בך, ולא תסתכל על שום הסתות ופתויים של השקר
המחשיך אנפי בריתא (פני הבריות) עד שקשה מאוד לעמוד
עליהם מי שאינו משתדל לחים על עצמו לחפש תמיד האמת
לאמתו לבל ימעה את עצמו

וזאת למודעי כי הקטעים נלקטו מתוך דבריו הקד' והם לשוני הק'
כלי שינוי, ורק לפעמים נוספו מילה או שתיים להסביר קשרי
הדברים והכל לפי קוצר המשיג, ושגיאות מי יבין, והרוצה לראות
הדברים כסדר ולהרחיב הבנתו ייקחנו מתוך הספ"ק ליקוטי הלכות.

לכל הערה הארה תגובה או הצעה נא לפנת ל:

lb1877300@gmail.com

וכן ניתן להקדיש הגליון להצלחה ולישועה בכתיבת הנ"ל
להרשמה לקבלת הגליון השבועי יש לשלוח בקשה לכתיבת הנ"ל

מאמר אמרי נועם

אי אפשר לזכות לצאת מהחושך והבלבולים אלא ע"י חיפוש אחד האמת

החושך וההסתרה כרוכים ומסבבים כל דבר שבקדושה וקשה למצוא את העצה והדרך לצאת משם - העצה לצאת מן החושך הוא לחפש בכל מקום את נקודת האמת - בכל אחד מישראל מושרש נקודת אמת בתוכו וצריך לבקשה - המחפש תמיד את נקודת האמת מובטח לו שיאיר לו השי"ת את עצם האמת ויזכה לאור גדול לו ולאחרים - אברהם אבינו זכה ע"י חיפוש האמת בתמימות לארץ ישראל מקום האמונה והתפילה והנסים בשלימות.

וַיֹּאמֶר ה' אֶל אַבְרָם לֵךְ לְךָ מֵאַרְצְךָ וּמְוֹלָדֶיךָ וּמִפֶּיַת אֲבִיךָ אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר אֲרָאָךְ וְאֶעֱשֶׂךָ לְגוֹי גָּדוֹל וְכוּ' (בראשית יב, א-ב).

ארץ ישראל הוא מקום האמונה, התפילה והנסים

על פי מה שכתב בליקוטי מוהר"ן (תורה ז, ט, קי"ב) דע, כי עקר הגלות אינו אלא בשביל חסרון אמונה, כמו שפכתוב [בהגאולה] (שיר-השירים ז): "תבואי תשורי מראש אמונה", ואמונה הוא בחינת תפלה, כמו שפכתוב (שמות י"ז): "ויהי ידיו אמונה", ותרגומו: 'פרישן בצלו'. וזה בחינת נסים למעלה מהטבע, כי התפלה למעלה מהטבע, כי הטבע מחיב כן, והתפלה משנה הטבע, וזה דבר נס, ולזה צריך אמונה, שיאמין שיש מחדש ובידו

לְחַדֵּשׁ דְבַר כְּרִצּוֹנוֹ. וְעָקַר אֲמוֹנָה, בְּחֵינֵת תְּפִלָּה, בְּחֵינֵת נְסִים, אֵינּוּ אֶלָּא בְּאַרְץ־יִשְׂרָאֵל, כְּמוֹ שְׁכָתוֹב (תהלים ל"ז): "שָׁכֵן אֶרֶץ וְרַעַה אֲמוֹנָה". וְשֵׁם עָקַר עֲלִיּוֹת הַתְּפִלוֹת, כְּמוֹ שְׁכָתוֹב (בראשית כ"ח): "וְזֶה שֵׁעַר הַשָּׁמַיִם". וּבִשְׁבִיל זֶה, כְּשֶׁפָּגַם אַבְרָהָם "בַּמָּה אֲדַע" (שם ט"ו), וּבָזָה פָּגַם בִּירֵשֶׁת אֶרֶץ, שֶׁהִיא בְּחֵינֵת אֲמוֹנָה, בְּחֵינֵת תְּפִלָּה וְכוּ'.

ע"י אמת הקב"ה שוכן עמו ומאיר לו איך לצאת מן החושך וזוכה להחזיר גם אחרים בתשובה

וּכְשֶׁאָדָם עוֹמֵד לְהַתְּפַלֵּל, אָזִי בָּאִים מַחְשְׁבוֹת זָרוֹת וְקִלְפוֹת וּמִסְבָּבֵין אוֹתוֹ, וְנִשְׁאָר בַּחֲשֶׁךְ וְאֵין יָכוֹל לְהַתְּפַלֵּל, וְדַע, שֵׁישׁ פְּתָחִים הַרְבֵּה בַּחֲשֶׁךְ הַזֶּה לְצֵאת מִשָּׁם, אֲבָל הָאָדָם הוּא עוֹר וְאֵין יוֹדֵעַ לְמִצַּא הַפְּתָח. וְדַע, שְׁעַל־יְדֵי אֲמֵת זוֹכֵה לְמִצַּא הַפְּתָח, כִּי עָקַר אוֹר הַמְּאִיר הוּא הַקְּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא, כְּמוֹ שְׁכָתוֹב (תהלים כ"ז): "ה' אוֹרִי וְיִשְׁעִי"; וְעַל־יְדֵי אֲמֵת הַקְּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא שׁוֹכֵן עִמּוֹ, כְּמוֹ שְׁכָתוֹב (תהלים קמ"ה): "קְרוֹב ה' לְכָל קוֹרְאָיו לְכָל־וְכוּ"; וְכִשְׁהַקְּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא עִמּוֹ, הוּא מְאִיר לוֹ אִיךָ לִיצֵא מִהַחֲשֶׁךְ הַמוֹנֵעַ אוֹתוֹ בַּתְּפִלָּתוֹ, כְּמוֹ שְׁכָתוֹב: "ה' אוֹרִי".

גַּם בְּזֶה שִׁיזְכֶּה לְבַקֵּעַ פְּתָח לְצֵאתָ, יִזְכֶּה גַּם אַחֲרָיִם עִמּוֹ, לְעוֹרֵר לְתִשׁוּבָה רְשָׁעִים אַחֲרָיִם, לְהוֹצִיאֵם מִהַחֲשֶׁךְ וְהַגְלוֹת שֶׁהֵם אֲסוּרִים שָׁם. וְהוּא יַעֲשֶׂה פְתָח, לְעוֹרֵר לְבָם לְהַשִּׁיבֵם לְצֵאתָ מִהַחֲשֶׁךְ.

המחפש את האמת תמיד בכל מקום זוכה שהקב"ה מאיר לו את עצם האמת

ובליקוטי הלכות (הל' גניבה הל' ה') מבאר הכלל, שְׁעָקַר הוּא הָאֲמֵת. וְאֵם

החֶשֶׁךְ שֶׁהוּא הַקְּלֵפָה שֶׁהוּא הַשֶּׁקֶר מִתְגַּבֵּר כְּמוֹ שֶׁמִּתְגַּבֵּר, אֶף-עַל-פִּי-כֵן כָּל הַרוּצָה לְחוּס עַל עֲצֻמוֹ לְחַשֵּׁב עַל תְּכֵלִיתוֹ הַנִּצְחִי בְּאֵמֶת, וְלֹא יִטְעֶה אֶת עֲצֻמוֹ, רַק בְּכָל דְּבַר יִסְתַּכֵּל עַל הָאֵמֶת, הֵן בְּשַׁעַת הַתְּפִלָּה - שִׁישִׁתְּדַל לְדַבֵּר הַדְּבֹר בְּאֵמֶת, וְכֵן בְּכָל עֶסְקִיו, שִׁישִׁתְּכֵל בְּעֵינֵי הָאֵמֶת אֵיזְהוּ דְרָךְ יִשְׂרָאֵל שֶׁיִּבֵּר לוֹ, אִם לְעֶסֶק בְּהוֹלְלוֹת וְלִיצְנוּת וְכוּ', אִם לְעֶסֶק בְּתַמִּימוּת בְּתוֹרָה וּתְפִלָּה וּמַעֲשִׂים טוֹבִים וְכוּ', בּוֹדְאֵי יְאִיר לוֹ הָאֵמֶת לְצִאת מִחֻשְׁכַּת אֶפְלָתוֹ, וְאִז אִם יִהְיֶה חֶזֶק בָּזֶה לְמִשְׁךְ עֲצֻמוֹ תָּמִיד אֶל הָאֵמֶת לְאֵמֶתוֹ, יְאִיר לוֹ הַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ שֶׁהוּא עֵצֶם הָאֵמֶת, שֶׁלֹּא דֵי שֶׁהוּא בְּעֲצֻמוֹ יִרְאֶה הַפְּתָחִים לְצִאת מִתּוֹךְ חֻשְׁכַּת אֶפְלָתוֹ, אֶף אִם הַתְּגַבֵּר עָלָיו הַחֶשֶׁךְ מְאֹד מְאֹד מִכָּל הַצְּדָדִים וְכוּ', אֶף גַּם יִזְכֶּה לְהִרְאוֹת פְּתָחִים רַבִּים לְאַחֲרִים שִׁיִּצְאוּ מִחֻשְׁךְ לְאוֹר לְהִתְקַרֵּב לְהַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ, וְהַפֵּל עַל-יְדֵי הָאֵמֶת.

**אברהם אבינו הלך בתמימות באמת ולכן זכה לו
ולזרעו לארץ ישראל לתפילה ולנסים**

וְזֶה בְּחִינַת וַיֹּאמֶר ה' אֶל אַבְרָם לֵךְ לְךָ מֵאֲרָצְךָ וּמִמּוֹלַדְתְּךָ וּמִבֵּית אָבִיךָ אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר אֲרָאךָ וְאָעֲשֶׂךָ לְגוֹי גָּדוֹל וְכוּ'; כִּי אַבְרָהָם הָיָה הָרֵאשׁוֹן שֶׁהִתְחִיל לְגִלוֹת הָאֵמֶת בְּעוֹלָם, עַל-כֵּן זָכָה לְכָל הַבְּחִינּוֹת הַמְּבֹאָרִים בְּתוֹרָה הַנִּזְכָּר, שֶׁהֵם אֲרָץ-יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּה וְאִמוּנָה וְנִסִּים, וְזֶהוּ לֵךְ לְךָ מֵאֲרָצְךָ וְכוּ' אֶל הָאָרֶץ וְכוּ' זֶה אֲרָץ-יִשְׂרָאֵל. וְאָעֲשֶׂךָ לְגוֹי גָּדוֹל - וְדָרְשׁוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל (פְּסָחִים ק"ז): - זֶה שְׂאוֹמְרִים אֶלְקֵי אַבְרָהָם, וְאַבְרָכְךָ - זֶה שְׂאוֹמְרִים אֶלְקֵי יִצְחָק וְכוּ', הֵינּוּ בְּחִינַת תְּפִלָּה וְאִמוּנָה, שֶׁאַבְרָהָם זָכָה עַל-יְדֵי אֲמַתַּת תְּמִימוּתוֹ, כִּי הֵלֵךְ תָּמִיד בְּתַמִּימוּת בְּאֵמֶת, כְּמוֹ שֶׁאֲמָרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל (מִכּוֹת כ"ד): "הוֹלֵךְ תָּמִים" (תְּהִלִּים טו, ב) - 'זֶה אַבְרָהָם'. וְעַל-יְדֵי-זֶה זָכָה שֶׁצְּוִהוּ הַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ לִילֵךְ לְאֲרָץ-יִשְׂרָאֵל, וְיִזְכֶּה לְתְּפִלָּה וְאִמוּנָה בְּשִׁלְמוֹת גָּדוֹל

כל-כּה, עד שִׁיזְכֶה שִׁיאָמְרוּ "אֱלֹקֵי אַבְרָהָם" בְּכָל הַתְּפִלוֹת, שְׁכָל מִי שִׁירְצָה לְהֵאֱמִין בְּהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ וּלְהִתְפַּלֵּל אֵלָיו יֹאמֵר "אֱלֹקֵי אַבְרָהָם" וְכוּ'. כִּי עֵקֶר הַתְּפִלָּה וְהָאֱמוּנָה נִמְשָׁךְ עַל-יָדוֹ, עַל-יְדֵי גְדֹל הָאֱמֶת וְהַתְּמִימוֹת שָׁלוֹ. וְזֶהוּ וְאַבְרָכָה מְבַרְכֶיךָ וּמְקַלְלֶךָ אָאֵר וְנִבְרַכְוּ בְּךָ כָּל מְשַׁפְּחֹת הָאֲדָמָה - זֶה בְּחֵינֵת נְסִים, שִׁיזְכֶה לַעֲשׂוֹת נְסִים וּמוֹפְתִים גְּדוֹלִים בְּעוֹלָם, שְׁכָל מִי שִׁיְבָרַךְ - יִתְבָּרַךְ, וְכֵן לְהִפְּךָ, עַד שֶׁהִפֵּל יִתְבָּרְכוּ בוֹ. וְכִמוֹ שֶׁכָּתוּב בַּמִּדְרָשׁ (בְּרֵאשִׁית-רַבָּה לט, יא) - שְׁכָל הָעֵקְרוֹת וְכָל הַחוּלִים הָיוּ בָּאִים אֶל אַבְרָהָם, כִּי זָכָה לַעֲשׂוֹת נְסִים גְּדוֹלִים בְּעוֹלָם. נִמְצָא, שֶׁבָּאֵלוֹ הַפְּסוּקִים מְרַמְזֵי כָּל הַבְּחִינּוֹת הַמְּבֹאָרִים בַּתּוֹרָה הַנִּלְ, שֶׁהֵם אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל וְתְּפִלָּה וְאֱמוּנָה וְנְסִים שִׁזְכֶה בָּהֶם אַבְרָהָם וְכוּ'.

החושך כרוך ומסבב תמיד את הקדושה, והעבודה היא לברר את האמת מתוך החושך

וְזֶהוּ (בְּרֵאשִׁית יב, ד): וַיִּלְךָ אַבְרָם כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר אֵלָיו ה' וַיִּלְךָ אִתּוֹ לוֹט - הֵינּוּ שֶׁהַחֹשֶׁךְ כְּרוּךְ תָּמִיד אַחַר הַקְּדוּשָׁה, כִּי לוֹט בְּחֵינֵת לְטוֹתָא, כְּמוֹ שֶׁאִיתָא בְּזֵהָר הַקְּדוּשׁ (לָהּ לָה עח), בְּחֵינֵת הַחֹשֶׁךְ, שֶׁהוּא בְּחֵינֵת שְׁקָר, שֶׁהוּא עֵקֶר זְהֻמַּת הַנְּחֻשׁ, בְּחֵינֵת (בְּרֵאשִׁית ג, יד): "אֲרוּר אֶתְּהָ", הֵינּוּ שֶׁהַחֹשֶׁךְ בְּחֵינֵת לוֹט, הֵלֶךְ תָּמִיד אַחַר אַבְרָהָם לְהַחֲשִׁיף לוֹ, חֶס וְשָׁלוֹם, שֶׁבְּכָל פַּעַם שֶׁהָאָדָם עוֹמֵד לְהִתְפַּלֵּל וְכוּ', שֶׁזֶהוּ בְּחֵינֵת שְׁמוֹשָׁךְ עֲצֻמוֹ לְאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל וְכוּ', כִּי הִפֵּל בְּחֵינָה אַחַת כַּנִּלְ, אֲזִי תִכְף וַיִּלְךָ אִתּוֹ לוֹט - שֶׁהַחֹשֶׁךְ כְּרוּךְ אַחֲרָיו וְרוֹצֵה לְהַחֲשִׁיף לוֹ, חֶס וְשָׁלוֹם. וְזֶה כָּל הָעֵבֻדָּה וְהִיגִיעָה שֶׁל הַצְּדִיקִים וְהַכְּשָׁרִים לְבַרֵּר הָאֱמֶת מִתּוֹךְ חֹשְׁכַת אֶפְלַת הַשְּׁקָר, הַמְּסַבֵּב בְּכֻמָּה וְכֻמָּה מִיָּנִי סְבוּבִים וְלִיצְנוֹת וְעֵרְמוּמִיּוֹת בְּלִי שְׁעוֹר.

אי אפשר להראות לאדם האמת בכל מקום, רק החפץ באמת ימצא את נקודת האמת

ומי שרוצה לחוס על עצמו - הוא מושה עצמו תמיד אל האמת לאמתו. וזהו בחינת (בראשית יב, ט): ויסע אברם הלך ונסוע הנגבה - שהוא דרום, שהוא ימין, בחינת אמת, דתליא בעתיקא דאיהו כלא ימינא (זהר נשא קכט), שבכל מקום שהלך ונסע בגשמיות ורוחניות הלך ונסע והמשיך עצמו תמיד לימין שהוא האמת, כי אי אפשר להודיע לאדם דרך האמת בפרטי פרטיות בכל דבר ובכל עת וזמן, רק המשכיל החפץ באמת הוא מסתכל בכל פעם בכל דבר על נקדת האמת, והולך ונסוע ומושה עצמו תמיד לימין שהוא בחינת אמת בבחינת הלך ונסוע הנגבה וכו'.

וזה שאמר אברהם ללוט (בראשית יג, ח"ט): אל נא תהי מריבה ביני ובינך ובין רעי ובין רעיך וכו'; הפרד נא מעלי אם השמאל ואימנה ואם הימין ואשמאילה; ואיתא במדרש (בראשית רבה מא, ו): שאמר לו: אם את לשמאלה אנא לדרומא, ואם אנא לדרומא את לשמאלא, והביא שם משל אמר רבי יוחנן לשני בני אדם שהיו להם שתי פורים, אחד של חטים ואחד של שעורים, אמר ליה אם חטיא דידי שערי דיך, ואם שערי דיך חטיא דידי, מן כל אתר חטיא דידי [אמר ליה אם חטים שלי שעורים שלך, ואם שעורים שלך חטים שלי, מן כל מקום חטים שלי], כך אם השמאל ואימנה ואם הימין ואשמאילה, אמר רבי חנינא בר יצחק ואשמאלה אין כתיב כאן, אלא ואשמאילה, מן כל אתר אנא משמאל לההוא גברא. ולכאורה תמוהין דברי המדרש, כי לפי משמעות המקרא נראה, שנתן הבחירה ללוט להימין או להשמאל, והוא יפנה לצד השני לימין או לשמאל, וכך דרך בני אדם כשרוצין להשקיט המריבה, שאומר לו בחר לך איזה צד שתרצה כדי

שלא תהיה מריבה, ולפי דברי המדרש שאמר, שאברהם אמר לו שתמיד יקח לעצמו הימין ואת לוט ישמאיל תמיד, אם כן, בודאי לא יתרצה.

**אם היצר מבלבל אותך בדרכיו שהם 'שמאל' תמשיך
עצמך ל'ימין' שהוא דרך התורה**

אך על-פי דברינו יתבאר בעזר ה', שמשמעות המקרא כפשוטו, ודברי המדרש שניהם עולים בקנה אחד, הינו שאברהם שהוא בחינת אמת, טען עם לוט שהוא בחינת שקר וחשך הרוצה לסבב את האמת בכמה מיני סבובים בלי שעור, וטען עמו אברהם: הפרד נא מעלי, כי אני איני רוצה לילך בדרכיך, אך בכל מקום שתפנה, אני אפנה לצד אחר אם השמאל ואימנה - הינו אם תרצה לסבב ולבלבל אותי בבחינת שמאל, דהינו בתאות ובהרהורים וכו' שהם מסטרא דשמלא, ואימנה - אני אמשיך עצמי לצד ימין, שהוא דרך התורה, דרך האמת, כי אני מושך עצמי רק לדרך התורה באמת שהוא בחינת ימין. ואם הימין - הינו אם אתה תאמר שאתה הולך בדרך ימין, כי על-פי רב השקר והחשך מלביש את עצמו באמת, ואומר שהוא חפץ רק בדרך התורה, וכמו שכתב אדמו"ר ז"ל בתחלת הספר (ליקו"מ סימן א), שהיצר הרע מלביש את עצמו במצות וכו', וכמו כן מצוי הרבה בעניני המחשבות שבאדם, שעל-פי רב מבלבל אותו על-ידי שרוצה להפך האמת.

לפעמים הדרך שנראה כימין הוא באמת שמאל

וכן בענין בני אדם הרוצים למנע מדרך האמת, שהם אומרים לרע טוב ולטוב רע (ישעיה ה, ט), ואומרים שהם רוצים להדריך אותו בדרך האמת,

כאלו האמת, שהוא בחינת ימין - אצלם. ועל זה טען אברהם: ואם הימין ואשמאילה - הינו שאם אתה תרצה להימין, דהינו מה שנקרא אצלך 'ימין' אזי ואשמאילה - אני אטה מעליך ואפנה לצד אחר לשמאל, כי איני חפץ ימין שלך, כי באמת לאמתו, ימין שלך הוא שמאל ושקר גמור, מאחר שבאמת אתה חפץ בהסתותיך להדיח אותי, חס ושלום, מנקדת האמת, על-כן איני חפץ ימין שלך ואפנה לשמאל, דהינו מה שלדבריך הוא שמאל.

הדרך האמיתית שבה צריך ללכת נקראת תמיד 'ימין'
אפילו אם נדמה שפונה לשמאל

ועתה צדקו יפה דברי המדרש הנ"ל שאמר: מן כל אתר אנא משמאיל לההוא גברא, כי בודאי באמת לאמתו נשאר לוט תמיד בשמאל, כי עקר בחינת ימין הוא אמת, שהוא כלא ימינא, ומי שנוטה מהאמת, אף-על-פי שפולביש את עצמו במצוות, ואומר שכן הוא האמת, בחינת ימין, באמת הכל הוא שמאל גמור, כי האמת הוא אחד, ובכל צד ופנה שהאמת הוא כן - זהו עקר הימין. וכמו למשל, כשאחד הולך בדרך ויש לפניו שני דרכים, אחד לימין לעיר צפת, והשני לשמאל לעיר טבריה, וכיוצא, כשהוא צריך לטבריה אזי הדרך לצד שמאל הוא אמתת הדרך שלו, והוא אצלו הדרך הימין. והדרך הימין שפונה לצפת הוא שמאל אצלו, מאחר שאין צריך לשם, והוא פשוט. כמו כן בכל הדרכים והעצות בדרכי ה', כשהבעל-דבר ואנשיו מלבישין עצמן במצוות, כאלו הם רוצים להדריכו בדרך הימין, מאחר שהאמת אינו כן צריכין לפנות מעליהם אף-על-פי שלפי דעתם הוא לשמאל, כי באמת זה השמאל הוא עקר הימין, מאחר שהאמת הוא כן. וזהו אם הימין ואשמאילה, שאני אפנה לשמאל מהימין

שְׁלָךְ, וְאַף־עַל־פִּי־כֵן אֶתְהָ תִשָּׂאֵר תִּמְיֵד בְּשִׂמְאֵל, כְּמוֹ שְׂמִבְאָר בַּמְדָּרֶשׁ הַנִּזְכָּר: 'וְאַשְׁמֹאֵלָה' אֵין כְּתִיב כְּאֵן, אֶלֶּא 'וְאַשְׁמֹאֵלָה', מִן כָּל אֶתֶר אֲנֵא מִשְׂמֹאֵיל לְהֵהוּא גְבָרָא, הֵינּוּ כְּנִ"ל, כִּי תִמְיֵד יִשָּׂאֵר בְּחִינַת לוֹט שֶׁהוּא חֲשֻכַת הַשֶּׁקֶר בְּשִׂמְאֵל.

**עצם המהות של כל אחד מישראל היא הנשמה
הקדושה שבו**

זֶהָ בְּחִינַת לָךְ לָךְ מֵאַרְצֶךָ וְכוּ', וְתַבַּת 'לָךְ' אֵינּוּ מוּבֵן כִּלְלֵי, כְּאַשֶּׁר נִדְחַק רַש"י בְּזֶה וּפִרְשׁ: 'לָךְ, לְטוֹבֶתְךָ' וְכוּ'. וְעַל־פִּי הַנִּזְכָּר 'יִבֵּן הַיֵּטֵב בְּעֶזֶר ה'.' כִּי כְּבָר מְבֹאֵר לְעִיל, שֶׁהַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ צִוָּה עָלָיו בְּפִרְשָׁה זֹאת, שִׁמְשִׁיךְ עֲצֻמוֹ לְכָל הַקְּדוּשׁוֹת הַנִּזְכָּר, דִּהְיִנוּ לְאַרְצֵי־יִשְׂרָאֵל וְתַפְלָה וְאַמוּנָה וְנִסִּים, שְׁלֹכְלֵם זוֹכִין רַק עַל־יְדֵי אַמְתּוֹ, כְּנִ"ל. וְזֶהוּ לָךְ לָךְ - 'לָךְ' דִּיקָא, שֶׁכָּל הַלוֹכֵךְ וְנִסְיַעְתָּךְ יִהְיֶה לָךְ וְאַלְיָךְ לְבַד, הֵינּוּ לְעֵצֶם נִקְדַּת הָאֻמַּת שְׂזָה עֲקָרָךְ וְחַיּוּתָךְ, כִּי עֲקָר הָאָדָם הוּא הַנְּשֻׂמָה הַקְּדוּשָׁה שֶׁבּוּ שְׂזָה כָּל הָאָדָם, כְּמוֹ שְׂכַתוּב בְּסִפְרֵים, וּמוּבָא בְּדַבְרֵיו ז"ל (בְּסִימָן כב) שֶׁמָּה שֶׁנִּקְרָא אֶצֶל הָאָדָם 'אֲנִי' הוּא רַק עֵצֶם הַנְּשֻׂמָה, כִּי בִּשְׂר הָאָדָם נִקְרָא בִּשְׂר אָדָם, וְעֲקָר הָאָדָם הוּא הַנְּשֻׂמָה, וְהַנְּשֻׂמָה הִיא חֵלֶק אֱלֹקִי מִמַּעַל שֶׁהוּא עֵצֶם הָאֻמַּת. וְזֶה בְּחִינַת נְשֻׂמוֹת יִשְׂרָאֵל שֶׁהִתְחִילוּ מֵאַבְרָהָם שֶׁנֶּאֱמָר עֲלֵיהֶם (יְרֵמְיָה ב, כא): "כָּלוּ זָרַע אֻמַּת".

לך-לך" אל הנקודה הפנימית נקודת האמת שבתוכך

וְזֶהוּ לָךְ לָךְ - הֵינּוּ שֶׁתִּלְךָ לָךְ לְעֵצְמָךְ, דִּהְיִנוּ לְעֵצֶם הָאֻמַּת שְׁלָךְ הַמְּשֻׁרֶשׁ בְּךָ, שֶׁרַק זֶה נִקְרָא 'אֲנִי', כְּשֶׁהָאָדָם מְדַבֵּר עַל עֲצֻמוֹ, וְכֵן רַק זֶה נִקְרָא 'אֶתְהָ' אוֹ 'לָךְ' - כְּשֶׁמְדַבְּרִים עִמּוֹ לְנוֹכַח, הֵינּוּ שֶׁכָּל הַלוֹכֵךְ בְּגִשְׂמִיּוֹת

ורוחניות תלך רק לך לעצמך, לעצם נקודת האמת המשרש בך, ולא תסתכל על שום הסתות ופתיים של השקר המחשיך אנפי בריתא (פני הבריות) עד שקשה מאד לעמוד עליהם - מי שאינו משתדל לחוס על עצמו לחפש תמיד האמת לאמתו לבל יטעה את עצמו.

'מארצך' היינו הארץ שרודפים אחר תאוות ובפרט אחר ממון

וזהו לך מארצך וממולדתך ומבית אביך - כי כמה מיני חשך ושקר הנמשכים מארצך - דהינו מהעיר והמדינה שנתגדל בה, כי זה ידוע, שהקלפה קדמה לפרי, ובכל ארץ ובכל מקום, אף על פי שיש שם הרבה טוב, אבל יש בכל מקום כמה מיני חשכות המחשיכים את האמת, דהינו מה שבכל ארץ רבם רודפים אחר תאוות, ובפרט אחר הממון והכבוד וכו', כאלו זה הדרך נתן מסיני חס ושלום. וצריך להתרחק מזה ולצאת מארצך הנ"ל, ותלך לך לעצמך לנקודת האמת, שזה עקר עצמך, כי אם תסתכל על האמת תבין היטב כי לא זה הדרך לבא לתכלית הנצחי לעולם הבא.

'וממולדתך ומבית אביך' היינו לצאת מהשקר והכבוד שנדבק בו מבית אביו וללכת לעצם האמת

וכן וממולדתך - דהינו שיצא מהרע והחשך שיש בו מצד ההולדה, בחינת (תהלים נא, ז): "הן בעוון חוללתני" וכו'. וכמו שמבאר על פסוק (בראשית מב, לה): "המה ואביהם" וכו' (סימן י). וכן ומבית אביך - שהוא משפחתו, כי יש כמה שטותים ושקרים שנדבק בו מצד משפחתו, שמחזיקים עצמן למיחסים גדולים וכאלו כל הכבוד שיהיה להם, וכיצא בזה שאר שטותים

ובלבולים, ומכלם צוה לו השם יתברך שיצא וילך מהם - 'לך' דיקא, דהינו לעצמך שהוא עצם נקדת האמת שהוא כל האדם, כנ"ל. ואז תבוא אל הארץ אשר ארצך - שהוא ארץ ישראל, ואעשרך לגוי גדול - 'זה שאומרים אלקי אברהם', שהוא שלמות התפלה ואמונה וכו', ונברכו וכו' - שהוא בחינת נסים וכו', כי לכל זה תזכה על ידי האמת.

צריך להרבות בתפילה ולדבר הדיבורים באמת לזכות לבוא אל האמת

וכל זה אי אפשר לברר בכתב, רק כי אם החפץ באמת יבין. כי כבר מבאר בדבריו ז"ל (שיחות הר"ן סימן פ), שבני אדם הם מונעים גדולים יותר מהיצר הרע, כמבאר שיחותיו הקדושות בזה, עין שם. ולא מבעיא שיש מונעים רשעים או קלי עולם ולצנים וכו' המונעים בדבריהם מן האמת, אף גם יראי ה' יכולים לפעמים לבלבל את האדם, בעצתם שאינה טובה לפניו לפי דרכו, ויש בזה כמה בחינות בלי שעור. על-כן החפץ באמת צריך לזהר למשך עצמו תמיד לעצם נקדת האמת שלו, כפי מה שהוא צריך באמת, שזהו לך לך - 'לך' דיקא, דהינו לעצמך לעצם נקדת האמת השיה לך. על-כן באמת צריכין תפלה ושיחה הרבה ולדבר הדבור באמת עד שיזכה תמיד למשך עצמו אל האמת לאמתו ויזכה לכל הנ"ל.

פניני נועם

עיקר שם ה' וגדולת ה' זוכים להשיג
בארץ ישראל

וַיִּקְרָא שֵׁם אֲבָרָם בְּשֵׁם ה' (פְּרָאשִׁית יג, ה).

ועקר זכרון שמו יתברך הוא בארץ-ישראל, שקדשתה נמשכת מבית-המקדש, ששם עקר זכרון שמו המיוחד, כי אין רשאים להזכיר שם המקדש כי אם בבית-המקדש כמו שאמרו רבותינו ו"ל (יומא טז:), וזה ידוע (עין זוהר וירא קח; בא לג.), שקדשת הבית-המקדש נמשכת בכל גבולי ארץ-ישראל, שעד שם גבול הקדשה. ומגבולי ארץ-ישראל ואילך, הוא אחיזת הפטור אחרא שנאחזים בשבעים שרים המושלים בחוץ-לארץ, שהם עומדים סביב ארץ-ישראל - מגבולי ארץ-ישראל ולחוץ, ועל-כן עקר בחינת שם ה', שהוא בחינת זכרון הוא בארץ-ישראל.

וזה שכתוב באברהם פשנכנס לארץ-ישראל וַיִּקְרָא שֵׁם אֲבָרָם בְּשֵׁם ה'. וכן בפרשה הקודמת כתיב (שם כה, כה): "וַיִּבֶן שָׁם מִזְבֵּחַ וַיִּקְרָא בְּשֵׁם הַשָּׁמַיִם". כי עקר שם ה' משיגין בארץ-ישראל. ועל-כן על-ידי שזכה אברהם לארץ-ישראל, על-ידי-זה זכה שנגדל שמו ונתוסף לו ה' על שמו. וכמו שכתוב (שם יב, א-ב): "לֵךְ לְךָ מֵאֲרָצְךָ וכו' אֶל הָאָרֶץ וכו'; וְאֲבָרְכָה וְאֶגְדֹּלְךָ שְׁמוֹ". ועל-כן בעת שהשם יתברך הגדיל שמו וקרא שמו אברהם, אז הכתיב לו ביותר על ירשת ארץ-ישראל, כמבאר בפרשה שם (שם יז, דח): "וְלֹא יִקְרָא עוֹד אֶת שְׁמוֹ אֲבָרָם וְהָיָה שְׁמוֹ אֲבָרָהּ וכו'. וְהִקְמַתִּי אֶת בְּרִיתִי וכו'. וְנָתַתִּי לְךָ וּלְזֶרְעֶךָ אֶת אֶרֶץ מִגְרִיד אֶת אֶרֶץ כְּנָעַן" וכו'. כי הא בהא תליא. כי עקר הגדלת השם הוא בארץ-ישראל, כי קדשא בריך הוא וישראל ואורייתא פלא חד' (זהר אהרי

עג.) וְשָׂמוּ מִזְשָׁתָף בְּשֵׁמֵנוּ (ירושלמי תענית ב, ו; וְעֵין לְקוּטֵי מוֹתֵר"ן תְּנִינָא סִימֵן סו
 סז). וְעַל־כֵּן בְּאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל שֵׁשׁ עֶקֶר הַגְּדֵלֹת שְׂמוֹ יִתְבָּרֵךְ, עַל־כֵּן נִגְדַל
 שֵׁם שֵׁם אֲבֵרָהּם. וְזֶהוּ: וְשִׁמְתָּ שְׂמוֹ אֲבֵרָהּם וּמִצָּאתָ אֶת לְבָבוֹ וְכו', וְכָרוֹת
 עִמּוֹ הַבְּרִית לָתֵת אֶת אֶרֶץ הַכְּנַעֲנִי וְכו' (נחמיה ט, זחח). כִּי הַגְּדֵלֹת הַשֵּׁם
 וְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל הֵם בְּחִינָה אַחַת.

(ליקוטי הלכות הל' דברים הנהגים בסעודה הל' ד)

